

Thi jeg er ikke i Tvivl om, at trods alt, hvad man har sagt, er man baade noget bange for at undvære Provsten og ogsaa — vistnok ikke uden Grund — Amtmanden. Det ærede Medlem fra Gudme har nemlig Ret i, at juridisk Assistance i Skoledirektionen vil det være overordentlig vanskelig at undvære, man maa søge den ad den ene eller den anden Vej.

K. M. Klausen: Jeg vil gøre nogle Bemærkninger til Talere, som have henvendt sig til mig i Anledning af de Udtalelser, jeg fremsatte i Gaar. Der er først Spørgsmaalet om Religionsundervisningen. Den højtærede Minister sagde, at det havde ikke været nævnt i Kommissionen, og Kommissoriet havde ikke indeholdt noget om, at den skulde befatte sig med disse Spørgsmaal. Det er rigtigt, men det kan ikke forhindre os i at drage dette Spørgsmaal frem her. Tingets Medlemmer have Lov til at fremdrage de Spørgsmaal, de mene staa i Forbindelse med denne Sag. Vort Forslag gaar ud paa, at Religionstimen skal lægges som den første eller den sidste. Den højtærede Minister mente, at det lod sig let ordne, og maaske er det ordnet saaledes enkelte Steder, men mange Steder er Religionstimen af praktiske Grunde lagt anderledes i Forhold til Skolens Skema. Jeg udtalte i Gaar, at det var mærkeligt at se, at naar der blev opslaaet Embeder ved et stort Skolevæsen, henlagde man en Mængde Religionstimer til de nye Lærere, Time lærerne, og jeg saa deri et Tegn paa, at de ældre Lærere søgte at skyde denne Undervisning fra sig. Det er noget, man kan se, naar man lægger Mærke til Opslag om Embeder omkring i Købstæderne. Fra for ganske kort Tid siden kan jeg f. Eks. nævne, at et Embede i Kalundborg, der skulde gives til en Time lærer, havde faaet tillagt et meget stort Tal Religionstimer, og af personlige Erfaringer ved jeg, at de ældre Lærere ved et stort Skolevæsen søge at blive fri for Religionsundervisningen. Hvad Grunden er, kan jeg ikke sige, men at det ikke er af Kærlighed til Religionsundervisningen, de søge at fri sig for den, er sikkert.

Den ærede Minister sagde, at hvis jeg var Klasselærer, vilde jeg sikkert gerne være Lærer ogsaa i Religion. Jeg har været Klasselærer ved den københavnske Kommuneskole og var ogsaa en Tid Lærer i Religion, men saa hændte det, at jeg paa et offentligt pædagogisk Møde her i Byen kom til at udtale mig paa en anstø-

delig Maade om David. Jeg sagde vistnok saadant noget om ham som, at der kunde neppe tænkes den Slyngelstreg, han ikke havde gjort sig skyldig i. Naar man læste hans Historie igennem i Bibelen, var det et forfærdeligt Synderegister, den Mand havde, og dog holdes han frem som et Ideal overfor Børnene i vore Skoler, ja, der er næsten ikke en Mand eller et enkelt Navn, som er omtalt saa udførligt i vore Lærebøger som netop David. Dermed var jeg færdig som Religionslærer, Faget blev frataget mig, det kunde ikke gaa an at betro mig Undervisningen deri, fordi jeg, som sagt, havde disse kætterske Meninger om David.

Spørgsmaalet om Religionsundervisningens Stilling har været fremme adskillige Gange her. Blandt andet kan jeg minde om, at det var fremme, da vi behandlede Skoleloven i 1895—96. Da stod jeg overfor en Højreminister, der fremførte de samme Grunde, som vi nu høre fra en Venstreministers Side. Det forekommer mig, at de, der ere Modstandere af dette Ændringsforslag, vise et Snæversyn paa dette Omraade, en Mangel paa Tolerance overfor anderledes tænkende. Man maa huske paa, at de Børn, som sendes hen i Skolen, i mange Tilfælde komme fra Hjem, hvor man ikke er Kristen, hvor man ikke kan billige den Religion, der læres i Skolerne. Naar Børn komme hjem fra Skolen, sker det ofte, at de om Aftenen fortælle deres Fader og Moder, hvad de have hørt i Skolen, bl. a. ogsaa, hvad de have hørt i Religionstimen, og det hændes da ikke sjældent — det ved jeg af Erfaring —, at Forældrene sige til deres Barn: Det skal du ikke tro, det er ikke sandt, saaledes fortalte man ogsaa mig, da jeg gik i Skole, men det passer ikke. Et saadant Barn er uheldigt stillet. Et Barn har ganske naturligt to Autoriteter, det ser op til, den ene er Skolen, den anden Forældrene, men disse to Autoriteter maa ikke staa i Modstrid med hinanden; det maa ikke være saaledes, at hvad den ene bygger op, river den anden ned; hvad den ene lærer og erklærer at være Sandhed, siger den anden passer ikke. Et saadant Barn ved ikke, hvad det skal tro paa, den ene eller den anden af de to Autoriteter svækkes overfor Barnet ved dette. Jeg tvivler ikke om, hvem det er, der gaar af med Sejren: det vil i de aller fleste Tilfælde være Hjemmet, som her vil vinde en Sejr overfor Skolen. Det vilde vise Frisind, at man gik med til denne Ændring, og den vilde i mange Tilfælde be-